

Pieśń trzynasta. Urania śpiewa głosem odwróconym

BIANKA ROLANDO

BIAŁA KSIĄŻKA

PIEKŁO

Pieśń trzynasta. Urania śpiewa głosem odwróconym

Szepcząc słowa rozprysnięte, wykrzykując odstępę
ćwierćnuty i ósemki w częściach szesnastych
tych dawnych, ludowych, śpiewanych historii
Urania jestem, jestem pełna swej siły okrutnej
Nawet tu, zobacz moje zniszczone, krępe dźiąsła
dziury wydlubane we mnie z precyzją mistrza
Niosąc długie sukna ze wzorami płacziwymi
idę do ciebie, przeżywając siebie, z pełną buzią
Urania była kiedyś sierotą zawszawioną podle
Nie była słaba jak inne, ale się wywyższyła nad
Uwierzyła w wojnę i najgłośniejsz krzyczała
wykrzywiając twarz w grymasie wielkiej siły
W pierwszym rządzie tych najsilniejszych, Ja
szybko dostałam od mych kochanków szorstkich
dyspozycje życia i śmierci w mych kieszeniach
płatały się one ze sobą, gubiłam je w kaprysach
Inspektorka obozu pracy we wschodniej Ukrainie
tam gdzie Urania miała w każdym mieście pomnik
W każdym mieście powiatowym mój pomnik
Siedząc na podwyższeniach, władałam kobietami
Przynależały do mnie dziewczynki od 4 do 16 lat
druga grupa 16–60 lat, poza limitami nie istniały
Musiały oszukiwać mnie strojami, spuszczoneymi oczami
Chodziło o zdolność do kreatywnej pracy i siłę wyciskaną
by budować utopijne ruiny, jakąś tajną bazę na piekło
Staruszki nagie, kobiety rozkwitające, dzieci w barakach
Ja spoglądałam na nie surowym wzrokiem karcącym
Matki, siostry, kochanki bogów zwiędniętych pod butem
zdychają w hurtowni drobiu zziębniętego i białego ze strachu
Urania urządziła sobie wspaniałe uczyty zakrapiane winem
gdzie wszystkie zapraszała, wyciągając z baraków chłodnych
w tej przedostatniej wieczerzy, widzą ją tylko kobiety ciężarne
patrzą zaciśnięte z bólu głodu swego i dzieci schowanych
omdlewają, piszczą, nigdy później nie słyszałam takiego pisku
Kolacja z masłem, szynką, ciepłym chlebem, miodem kapiącym
Oto były me siostry, zakonnice skazane na mnie, na Uranię
Siostry pod wezwaniem najokrutniejszej, bez serca miłosiernego
Biłam ich gładkie oblicza, ciągle się odradzające po nocy
Rajskie ptaki, feniksy, takie piękne, prawie jak nietknięte
suki o modrych i czarnych spojrzeniach, bite po głowach

tam podobnie umiejscowiona jest dusza ludzka, podobnie
Czy można być tak okrutnym jak ja, co ubieram się w ich ból
Biodra szerokie, przepasane dekoracyjnie wrzaskiem i śmiercią
Co za chorały antygregoriańskie mi towarzyszyły wtedy
gdy strzelałam do łabędzi uciekających w lasy, chronią się tam
wraz z małymi dziećmi, nie uciekną nigdy przed Zapobiegliwą
Czuwałam, aby ich serca z piernika pękały z bólu, kruszały
rozmiękając od łez
Urania jest popromienna i zdeformowana, nie ma słabości
Nie ma we mnie pięty Achillesa ukrytej w kaloszach ciężkich
Trwało to lata, choć nie liczyłam tych niezbyt oświetlonych chwil
Ostatecznie wszystkie kobiety zostały kupione przez Szwedów
zapłacili masłem i mięsem różowego łososa za 20 wagonów
Pojechały ściśnięte i szczęśliwe, trzymające się za ręce razem
Machałam więc im chusteczką, nienawidząc ich coraz bardziej
ale wybrałam sobie sztuki z tego tłumu, by służyły mi do końca
panny niby mądre czekające na swego oblubieńca, aż przyjdzie
ale wyręczyłam go w tym jego opóźnionym przychodzeniu
Zabijałam je, strzelając im w łagodnie rozmazane oblicza
strzelając w ich miękkie karki, co do całowania i pieszczot służy
Zostałam w końcu schowana przed kontratakami do miasta szarego
Schowana troskliwie do schludnej nory przez dawnych przyjaciół
pamiętali doskonale pieśni w moim wykonaniu sprzed lat
W małym przydzielonym mieszkanku żyłam jeszcze długo
czytając dzienniki i kręcąc przy tym głową ze zdziwienia
Urania pomału przestała promieniować, choć pozostałam w głębi
na zawsze wywyższona przez tamte dawne nimfy, przez ich śmierć
śmierć błogosławionych, ta wyjątkowość skryta, niepowtarzalna
Zmarłam w swoim mieszkaniu samotnie w mroku postępującym
Po tygodniach ktoś odkrył mój posunięty rozkład, rozkładówkę
gdy smród w okolicy nie pozwalał już spożywać kolacji postnych
Usnęłam w trującym powietrzu popuszczanym
śmierć na skutek nieuczestnej instalacji gazowej
Pan dozorca zapisał w notatniku jedenaste przykazanie
nie zapomnę sprawdzić kuchenki złowrogiej przed snem
Gdy się obudziłam, uderzyła mnie mnogość oddechów
rozpoznałam je w ciemności przepelnionej nimi
szepc przewyciężający mą grubą powłokę prześwitywał
Usunęłam go swym żelaznym ramieniem, znów było silne
ramię odrzucające litość, ornamenty strachliwe i blade
Marszowym krokiem kolosa weszłam tam, gdzie skały
Intensywniej wszystko teraz czuję wszystko i rozpoznaję
Jestem związana nokturnami, co kiedyś były mi śpiewane
przez te, które nienawidziłam za tę ulotność, za dusze
Ja niczym klucz nutowy rozpoczynający ich ciąg melodii
ostrość zapisu nutowego, przepisane czytelniej
Nie pominięty zostanie żaden detal, żaden szczegół
Ten utwór sama sobie dedykuję, dla Uranii skowyt wijący
156 zgodnie z katalogiem Kehla¹ albo diabli wiedzą kogo
zaciśnięta liniami, na których to wszystko zostało opisane

---

¹katalog Kehla — spis dzieł Wolfganga Amadeusza Mozarta. [przypis edytorski]

Wszystkie zasoby Wolnych Lektur możesz swobodnie wykorzystywać, publikować i rozpowszechniać pod warunkiem zachowania warunków licencji i zgodnie z *Zasadami wykorzystania Wolnych Lektur*.

Ten utwór jest udostępniony na licencji *Licencja Wolnej Sztuki 1.3*.

Wszystkie materiały dodatkowe (przypisy, motywy literackie) są udostępnione na *Licencji Wolnej Sztuki 1.3*.

Fundacja Wolne Lektury zastrzega sobie prawa do wydania krytycznego zgodnie z art. Art.99(2) Ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych. Wykorzystując zasoby z Wolnych Lektur, należy pamiętać o zapisach licencji oraz zasadach, które spisaliśmy w *Zasadach wykorzystania Wolnych Lektur*. Zapoznaj się z nimi, zanim udostępnisz dalej nasze książki.

E-book można pobrać ze strony: <http://wolnelektury.pl/katalog/lektura/rolando-piesn-trzynasta-urania-spiewa-glosem-odwroconym>

Tekst opracowany na podstawie: *Bianka Rolando, Biała książka, Wydawnictwo Święty Wojciech, Poznań 2009.*

Wydawca: Fundacja Nowoczesna Polska

Publikacja zrealizowana w ramach projektu Wolne Lektury (<http://wolnelektury.pl>). Reprodukacja cyfrowa wykonana przez fundację Nowoczesna Polska z egzemplarza pochodzącego ze zbiorów autora. Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Opracowanie redakcyjne i przypisy: Aleksandra Kopeć, Jan Szejko, Paulina Choromańska, Paweł Koziol.

Wesprzyj Wolne Lektury!

Wolne Lektury to projekt fundacji Wolne Lektury – organizacji pożytku publicznego działającej na rzecz wolności korzystania z dóbr kultury.

Co roku do domeny publicznej przechodzi twórczość kolejnych autorów. Dzięki Twojemu wsparciu będziemy je mogli udostępnić wszystkim bezpłatnie.

Jak możesz pomóc?

Przekaż 1,5% podatku na rozwój Wolnych Lektur: Fundacja Wolne Lektury, KRS 0000070056.

Wspieraj Wolne Lektury i pomóż nam rozwijać bibliotekę.

Przekaż darowiznę na konto: [szczegóły na stronie Fundacji](#).